

ГОРАНЪ.

Отъ Вуйчо Ваню.

Отдавна младъ левентъ Горанъ
На страшенъ бой замина,
Далечъ отъ роденъ, тихъ Балканъ, —
Отъ мила си родина.

А писмо нѣма, нито вѣсть
Въвъ село да допрати:
Що прави? Дѣ ли е, злочестъ —
Въ кой край е непознати? —

Тжгуватъ, плачатъ — у дома
Лѣй сълзи стара майка;
Невѣста, клета, самъ-сама,
И день, и нощъ се вайка.

Баща му — опълченецъ старъ —
Женитѣ разтушава:
Той билъ е нѣкога войскаръ —
Да плачатъ имъ не дава.

„Е, бабо, стига — не плачи!
„Я стой си тукъ, на мѣсто“ ...
„Изгледаха ти се очи —
„Недѣй скърби, невѣсто! ...“

Но майчино сърдце не трай —
Отъ нищо не разбира;
Милена сънь, покой не знай —
Отъ страхове примира ...

I.

Отъ бойното поле весдень
Долитатъ вѣсти благи:
Врагътъ разбитъ е и плѣненъ
Отъ нашътѣ юначаги. —

И трѣпнатъ старчески сърдца —
Възпламва жаръ хайдушки;
Играятъ весели дѣца
На „бой“ съ тояги-пушки ...

Додѣ на Горчовъ татко вечъ
Да слуша клетви, думи —
Намисли да забий далечъ, —
На дълги, тежки друми!

Най-послѣ, старецътъ стана —
Въвъ Тракия да иде, —
Войникъ въвъ чуждата страна,
Горана да навиди. —

Съ ракия бѣклица налѣ —
Възседна здраво муле:
Торба взе — захаръ и кафе,
Навуща и царвули ...

Развърза нанизъ — армаганъ
Да прати майка клета:
Единъ за всичко бѣ Горанъ —
За въ радость и несрѣта!

Горана свой да поздрави,
Милена отъ градина —
Босилекъ, здравецъ — китка сви
И свърза я съ коприна.

II.

И трѣгна старецътъ — юнакъ —
Прости се съ родъ и кѣща,
Завилъ мустакъ, кривналъ калпакъ —
Назадъ се не обръща ...

Въ тракийскитѣ полета той
И день, и нощъ се влачи —
Не знай почивка, сънь, покой, —
Едвамъ пристѣпва, крачи ...

Горкия — изнемогналъ, старъ —
Върви недѣля вече! —
Най-сетнѣ, спрѣ въ Бунархисаръ —
До полка се довлѣче ...